Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 24 Siječanj 2005 19:32

Prema privremenim podacima Hrvatske narodne banke očekuje se da će štednja privrede i stanovništva prijeći granicu od 100 milijardi kuna. Usporedbe radi spomenimo da je BDP u 2003. godini iznosio gotovo 140 milijardi. Prema tome štednja u Hrvatskoj iznosi gotovo dvije trećine BDP.

Međutim, hrvatski slučaj pokazuje da visina štednje ne znači monogo.

Pitanje je na koji se način štednja koristi. U zatvorenoj ekonomiji nevažno je da li se štednja koristi za finalnu ili investicijsku potrošnju. Ovo naprosto zato jer se kreditiranjem finalne potrrošnje neizravno stimulira privredna aktivnost u zemlji a to znače nove investicije.

Ukoliko je neka zemlja otvorena i to tako da postoji mala pokrivenost uvoza izvozom od suštinske je važnosti kako se koristi nacionalna štednja. Ukoliko se kreditira finalna potrošnja nema nikakvog dokaza da će ti krediti neizravno završiti u dinamiziranju valstitog razvoja. Za očekivati je – suprotno; da će krediti za finalnu potrošnju povećati ovisnost nacionalne ekonomije o uvozu. Samo izravne investicije u zemlji će dinamizirati privredni razvoj.

Kako je bankarstvo u hrvatskoj pod kontrolom inozemnih banaka jasno je da će iste, rukovodeći se svojim interesima, plasirati štednju na način koji će im omogućiti maksimalni profit. U uvjetima kada sve zemlje poštivaju tradiciju merkantilista jasno je da će kreditiranje finalne potrošnje proizvoda iz inozemstva osigurati veće prinose nego što je to slučaj kada se radi o kreditiranju novih investicija.

Prema tome, za Vladu je irelevantno da li postoji ili ne postoji štednja u Hrvatskoj jer ionako na nju nije u stanju utjecati odnosno implementirati je u nacionalni razvoj.

I sada, gospodo moja, neka mi netko kaže da je dobro što nemamo nacionalne banke i da je dobro da nam je monetarni krvotok u vlasništu inozemnih vlasnika.